REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5703/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Williama Turnšeka iz Rakitja (Sveta Nedelja), V. Rakitski Odvojak 6, OIB: 64798176587, kojeg zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, koje zastupa punomoćnica Iris Šanjug, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 24. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića - odvjetničkog vježbenika i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 27. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 326-35/2005 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 30.03.2005. u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

II Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 da tužitelju Williamu Turnšeku, Rakitje, Rakitski Odvojak 6, OIB: 64798176587 isplati iznosa od 307,89 eur sa zateznim kamatama tekućim od 1. srpnja 2025. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 da tužitelju Williamu Turnšeku, Rakitje, Rakitski Odvojak 6, OIB: 64798176587 isplati iznos od 631,33 eur, u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 naknaditi tužitelju Williamu Turnšeku, Rakitje, Rakitski Odvojak 6, OIB: 64798176587 trošak parničnog postupka u iznosu od 313,18 eur sa zateznim

kamatama tekućim od 27. listopada 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 30. ožujka 2005. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 326-35/2005, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 38.800,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, daj je u članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, što je rezultiralo time da je tuženik prilikom isplate kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita (tzv. ulazna naknada), da su navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade ništetne, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužitelj navodi da mu je tuženik dana 7. travnja 2005. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 1,25% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 307,89 EUR (tzv. ulazna naknada), ističe da je predmetna odredba čl. 5. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03), ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, ističe da ista odredba protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od korisnika kredita, ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Tužitelj navodi da pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točci (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 7. travnja 2005. (dan plaćanja naknade) do dana 30. lipnja 2025., a koje zatezne kamate iznose 631,33 eur dok na glavnični iznos od 307,89 eur tužitelj potražuje zatezne kamate od dana 1. srpnja 2025. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen. Slijedom navedenog, tužitelj zahtjeva utvrditi da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o

kreditu broj: 326-35/2005 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 30. ožujka 2005., u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, naložiti tuženiku da isplatu tužitelju iznos od 307,89 eur sa zateznim kamatama od 1. srpnja 2025. do isplate te iznos od 631,33 eur uz naknadu troška parničnog postupka sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate.

1. U odgovoru na tužbu tuženik osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja te ističe prigovor zastare. Tuženik navodi kako visina i datum naplaćene naknade nije sporan. Tuženik navodi da tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, a da apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka, da su odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Tuženik navodi da se prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete, da je tuženik u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita, pri tome je tuženik kako prije sklapanja tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. Tuženik navodi da je ugovor o kreditu imao vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, da ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja, da tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita, da se prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo o sadržaju istoga, korisniku kredita su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a. Tuženik ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu zateznih kamata u apsolutnom iznosu (tzv. kapitalizacija zateznih kamata), tuženik ističe da je isti pravno neutemeljen, da su zatezne kamate sporedna (akcesorna) tražbina koja je nedjeljiva od glavne novčane obveze sve do njezina ispunjenja, da one predstavljaju posljedicu zakašnjenja dužnika u ispunjenju novčane obveze te teku sve do isplate glavnog duga pa da se zatezne kamate stoga, sve dok glavnica nije plaćena, ne mogu osamostaliti i

iskazivati kao poseban novčani iznos. Tuženik osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva te navodi da ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude. Zaključno, tuženik predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

2. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 307,89 eur po osnovi plaćene naknade (glavnica) i iznosa od 631,33 eur po osnovi kamate na iznos glavnice izražene u apsolutnom iznosu (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 307,89 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. ZPP-a, deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu i to glavnog zahtjeva sukladno odredbi čl. 35. st. 1. i st. 2. ZPP-a. Stoga sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.939,22 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 307,89 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 1. srpnja 2026.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: obračun zateznih kamata (list 6-7 spisa), Ugovor o kreditu broj 326-35/2005 od 30. ožujka 2005. (list 11-18 spisa), Odluku o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria bank d.d. (list 36-63 spisa) te izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim dijela odredbe čl. 5. ugovora o kreditu broj 326-35/2005 od 30. ožujka 2005., u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog na temelju navedene odredbe sa zateznim kamatama i zateznih kamata na plaćeni iznos naknade za razdoblje od 7. travnja 2005. do 30. lipnja 2025. (izražene u apsolutnom iznosu).

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 326-35/2005 utvrđeno je da je isti zaključen 30. ožujka 2005. između banke Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita (dalje: ugovor o kreditu), u iznosu od 38.800,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita, u svrhu kupnje stana (čl.2.) te da je dijelom odredbe čl. 5. ugovora o kreditu ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno.

7. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju stana u Puli, za osobne potrebe odnosno da je stan

koristio kao vikendicu za sebe i svoju obitelj, da je otišao u banku gdje su mu rekli da može dobiti kredit samo u CHF, da je naknada bila oduzeta od iznosa kredita, u banci mu ništa vezano za naknadu nisu objašnjavali i da je banka pripremila ugovor o kreditu koji mu je dala da potpiše.

8. Iz Ugovora o kreditu i iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj kao korisnik kredita ima status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom da je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.
10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.
10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.
Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela odredbe čl. 5. ugovora o kreditu proizlazi da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

12. No valja istaknuti da je trošak obrade kredita koji je ugovoren u ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

13. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 5. ugovora o kreditu u navedenom dijelu određena odnosno odrediva, a isto tako nije dokazao da se prilikom

sklapanja predmetnog ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo o tom spornom dijelu odredbe čl. 5. ugovora o kreditu.
13.1. Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.
13.2. U odnosu na pozivanje tuženika na opće akte banke, valja istaknuti da tužitelj kao potrošač na temelju općih akata tuženika nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koja za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita.

14. Sud nalazi da općenita formulacija glede troškova obrade kredita iz spornog dijela odredbe čl. 5. ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti troškove za obradu kredita u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i na temelju čega je dužan platiti iste.

15. Iz sadržaja spornog dijela ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada za obradu kredita nije bila određena, a niti odrediva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.
15.1. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njihove obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.
Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede troškova obrade kredita kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti troškove obrade kredita odnosno naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

16. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporni dio odredbe čl. 5. predmetnog ugovora o kreditu nije određen niti odrediv to je dio te odredbe u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništav. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba u navedenom dijelu prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava u navedenom dijelu i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

16.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 5. Ugovora o kreditu valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

17. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da tuženik nije osporio visinu tužbenog zahtjeva kako u pogledu iznosa koji tužitelj zahtjeva po osnovi plaćene naknade (glavnica) tako ni u pogledu kamata utuženih u apsolutnom iznosu. Tuženik ne spori da je naknada plaćena 7. travnja 2005. Također, iz obračuna zateznih kamata na iznos od 307,89 eur za razdoblje od 7. travnja 2005. do 30. lipnja 2025. proizlazi da zatezna kamata na taj iznos za navedeno razdoblje iznosi 631,33 eur.

18. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.
18.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe o naknadi, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

19. Sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem ništetne odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

20. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovoren trošak obrade kredita valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 307,89 eur sa zateznim kamatama od 1. srpnja 2025. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

21. U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 631,33 eur, koji se odnosi na zateznu kamatu na iznos od 307,89 eur za razdoblje od 7. travnja 2005. do 30. lipnja 2025. valja istaknuti da tužitelj sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a ima pravo zahtijevati isplatu zatezne kamate na iznos plaćene naknade za obradu kredita od dana stjecanja tuženika do isplate pa samim time tužitelj ima pravo zahtijevati i isplatu zatezne kamate u apsolutnom iznosu od dana stjecanja tuženika do dana podnošenja zahtjeva za isplatu zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu. Slijedom navedenog, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa od 631,33 eur i odlučiti kao u točki III izreke presude.

22. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.
22.1. Tužitelju je trošak postupka odmjeren prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 19. studenog 2025. u iznosu od 50,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 1. srpnja 2026. i dana 24. rujna 2026. u iznosu od po 50,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 250,00 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,18 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eur.
Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 313,18 eur.
22.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.
22.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV izreke presude.

U Zagrebu, 27. listopada 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno
-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:
1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 30,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-3088f-3ced1**

Kontrolni broj: **03d14-bca0a-199b7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.